

Vraag 1a: Het centrale doel op zich is een bedenkelijk streven en verdient kritische aandacht. Voorspellingen aangaande het klimaat zijn al 30 jaar consequent onbetrouwbaar gebleken.

Daarbij hoeft niet ontkent te worden dat het klimaat wijzigt, dat CO₂ een broeikasgas is en dat de mens inderdaad een klein percentage bijdrage levert aan de toename van CO₂. Echter alarmistische, pseudowetenschap moet worden vermeden.

Een tweede aandachtspunt is het effect van de beoogde maatregelen op wereldschaal. Het klimaat is niet aan de grenzen van de Nederlandse staat gebonden. Het is een feit dat het Nederlandse voornemen een verwaarloosbaar effect heeft op vermeende klimaatverandering.

De grootste landen ter wereld doen niet of nauwelijks mee. Nederland zet zich met de voorgenomen maatregelen op een zeer grote achterstand ten opzichte van andere landen, voor een verwaarloosbaar resultaat. Dit zal hoogstwaarschijnlijk onherstelbare gevolgen hebben voor Het voortbestaan van onze economie en welvaart dient een fundamentele grondslag te zijn voor elke te nemen maatregel.

Ten derde moet er in alle gevallen open en duidelijk worden gecommuniceerd wat de werkelijke kosten zijn van het beleid, niet alleen de kosten voor de staat. De kosten voor de individuele burger zijn nu niet inzichtelijk. Aangezien er in de klimaattafelplannen onverbloemd sprake is van dwang voor de burger, moet er ook gepubliceerd worden wat de kosten zijn van deze dwangmaatregelen. Zo is duidelijk wat het koopkrachtverlies is dat met deze doelstellingen gemoeid gaat.

Ten vierde moet er berekend worden wat de kosten zijn van adaptie aan de gevolgen van de gevolgen van de veronderstelde klimaatverandering. Aangezien de beoogde resultaten slechts symbolisch zijn, zal adaptie zeker volgen als de veronderstelde klimaatverandering zich inderdaad voordoet. Deze kosten moeten bij de onsuccesvolle maatregelen worden opgeteld. We hebben tenslotte maar enkele jaren en de rest van de wereld is niet voornemens in die jaren maatregelen te nemen.

Ten vijfde moet bij elke maatregel worden nagegaan of deze bijdraagt aan een werkelijke energietransitie of slechts symbolisch bijdraagt aan het terugdringen van CO₂. Grondstoffen worden schaarser en/of duurder en behouden een afhankelijkheid van regimes waar we wellicht wat minder afhankelijk willen zijn. Maatregelen in deze richting kunnen dus in ieder geval nog een meerwaarde blijken te hebben, wanneer de klimaatverandering meevalt. Hierbij wordt bedoeld op bijvoorbeeld wel geld steken in onderzoek naar nieuwe technologie die werkelijk energie oplevert in plaats van het nutteloos opvangen van CO₂ om in de bodem op te slaan. Of het wel overwegen van investeringen in moderne kerncentrales in plaats van het onzinnig verkwisten aan zeer laag renderende windmolens, waarvan nu al bekend is dat ze slechts aan een fractie van de energiebehoefte voldoen.

Ten zesde. Er moet rekening gehouden worden met het milieu. Klimaat en milieu zijn twee verschillende zaken die nogal eens aan elkaar worden verbonden, niet zelden met minder eerbare motieven. De vervuiling hier in Nederland, maar vooral ook in andere delen van de wereld, bij de winning van grondstoffen voor- en productie en afvalverwerking van de op dit ogenblik favoriete bronnen (wind en energie), wordt tot op heden vakkundig buiten het gezicht gehouden.

Zeven. Er wordt veronderstelt dat de Nederlandse economie wel zal varen bij het uitvoeren van technologie naar andere landen die pas later maatregelen nemen. Ironisch genoeg merkt niemand hier de contradictie op dat de wereld gelijktijdig moet beginnen omdat we nog maar een paar jaar hebben, maar dat wij schijnbaar wel jaren de tijd hebben om technologie te produceren en marktklaar te hebben voor het buitenland. Daarom moet bij de ontwikkeling van technologie niet ideologisch maar economisch worden onderzocht in hoeverre er inderdaad een vraag bestaat uit het buitenland. De leverancier van die technologie moet hierin bijdragen door slecht een gedeelte van de ontwikkelingskosten aan de Nederlandse staat door te berekenen. De leverancier gaat tenslotte in de toekomst schepen met geld verdienen aan de export.

Tenslotte: De energievoorziening is de laatste decennia zeer constant gebleken. Met de voorgenomen maatregelen worden zowel opwekking als transportcapaciteit aanzienlijk volatieler voor storingen. Bij elke maatregel dient op professionele wijze te worden vastgesteld in hoeverre de maatregel de betrouwbaarheid van de energievoorziening kan verstoren. Met de voorgenomen plannen worden het land en de economie meer afhankelijk van elektriciteit en staat juist de continuïteit op het spel. Bij regelmatige uitval van stroomvoorzieningen zijn niet alleen de economische kosten niet te overzien, maar leveren de noodvoorzieningen een CO2 uitstoot op de de maatregelen voor een groot deel teniet doen.

Vraag 1b: Tot op heden zijn burgers geen partij geweest en de tekenen zijn dat dit beleid wordt voortgezet. Het feit dat deze raadpleging in alle stilte plaats vindt, zonder een oproep aan burgers om bij deze fundamentele ingrepen in te spreken zegt al voldoende wat dat betreft. Deze maatregelen waren geen onderdeel van de tweede kamerverkiezingen en de mogelijkheid om dit te compenseren met een referendum is reeds afgeschaft. Het lijkt dus beleid te zijn om burgers vooral niet te betrekken bij dit proces.

Als de overheid zich van alle schijn wil ontdoen dat de burger geheel genegeerd wordt in dit proces (ik verwacht niet dat de resultaten van deze consultatie ooit gepubliceerd zullen worden, tenzij eerst bewerkt voor publicatie), is het zaak duidelijke wetten en plannen voor te bereiden die pas na verkiezingen worden bekrachtigd. Voorwaarde is dan wel dat alle kosten en lasten voor burgers volledig worden benoemd, waarbij het duidelijk is dat er een aanzienlijke overheveling van koopkracht plaats zal vinden in verband met het klimaat. Bijvoorbeeld, de werkelijke kosten van installatie, isolatie en verbouwing van huizen, na de door de staat afgewongen (zelf met schending van het toetredingsrecht) afsluiting van gas. Dus niet alleen het deel dat door subsidies wordt gedekt, maar alles. De werkelijke kosten van voornemens aangaande de mobiliteit (auto, OV, elektrisch). De werkelijke balans van de lasten tussen bedrijfsleven en consument. En de werkelijkheid waarin overheid en bedrijfsleven op dit ogenblik vergroening slechts op papier bewerkstelligen. En de te verwachten inflatie vanwege het door bedrijven doorbelasten van de gemaakte kosten in producten. En de te verwachten groei van de werkloosheid door bezuinigingen bij bedrijven, dalende koopkracht en consumenten vertrouwen.

Bedrijven en overheden dienen uiteraard betrokken te zijn. De gesprekken moeten echt in alle openheid worden gevoerd en notulen publiek worden gemaakt. Kennisinstellingen moeten zich openlijk aan kunnen melden, in plaats van slechts door de overheid te worden uitgenodigd om tunnelvisie te voorkomen. NGO's zijn ondemocratische, onverkozen organisaties die geen zeggenschap dienen te hebben. Het feit dat NGO's altijd drijven op subsidie van de overheid of op bijdragen van belanghebbenden, maken de NGO's per definitie onafhankelijk. Daarbij zijn NGO's in bijna alle gevallen activistisch en daardoor dogmatisch van aard.